

شیخ جعفر شوشتری

اثر انفاس قدسیه و تاثیر اندرزو موعظه ایشان به نحوی بود که علما و مستمعین مانند مجلس روضه پای منبر او می گریستند....

ولادت: 1230 ق.

محل ولادت: شوشتر

وفات: 1303 ق.

محل دفن: نجف

محل تحصیل: نجف

اساتید: حضرات شیخ مرتضی انصاری، شیخ محمد حسن نجفی (صاحب جواهر) و

شاگردان: میرزا محمد همدانی کاظمینی، آخوند ملا احمد نراقی، شیخ علی بن رضا کاشف الغطاء و
تالیفات: منهج الرشاد، خصائص الحسینه و
بیان رسا و بلیغ وی در مواعظ و بیانات منبری، او را به واعظ مشهور کرد و شهرت وی را به فقاہت تحت الشعاع قرار داد.
اثر انفاس قدسیه و تاثیر اندرزو موعظه ایشان به نحوی بود که علما و مستمعین مانند مجلس روضه پای منبر او می گریستند.
او را در این باب کرامتی شنیدنی است: مدتی مردم را از روی کتاب تفسیر صافی موعظه می کرد و از کتاب روضه الشهداء روضه می خواند. بیانی از حفظ نداشت و از اینکه از روی کتاب برای مردم سخن می گفت ناراحت بود. به حضرت سید الشهداء علیه السلام متوسل شد و تا دل شب راه چاره می جست. شبی در عالم رویا دید گویی صحرای کربلا است و دو گروه متخاصم جلوی هم صف کشیده اند. خود را فوراً به خیمه امام رساند. پس از سلام حضرت او را کنار خود خواندند و رو به جناب حبیب بن مظاهر فرمودند: ما که آب نداریم با آن مختصر روغن و آرد برای این مهمان غذایی بساز مختصری از آن غذا خورد و چون بیدار شد از برکت آن غذا بیانش شیوا شد. بدون کتاب مشغول سخنرانی می شد و این چنین نفس گرمش بر شنوندگان تاثیر می گذاشت.

در سال های آخر عمر پر برکتش به ایران سفر کرد و در مسیر رفت و برگشت به حرم مطهر رضوی مدتی در تهران توقف داشت. در این مدت جمعیت مردم در نماز جماعت او به بیست هزار نفر می رسید. نوشته اند: نزدیک ظهر که می شد جای یک نفر برای اداراک نماز از فقرایی که از قبل جا گرفته بودند به یک یا دوتومان خریده می شد در بازگشت از این سفر بیماری گریبان گیر وی شد و در شهر کردند و در حالتی که زبانش گویا به ذکر خداوند بود رخت از جهان فانی بر بست. در شب وفات این فقیه و واعظ دلداده حضرت سید الشهداء علیه السلام تناثر نجوم عجیبی در آسمان رخ داد به گونه ای که در چند ساعت اول شب هفت، هشت ستاره از جای خود لغزید و در آسمان خطوطی رسم کردند.